

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 94.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789894096/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

me Skridt, og meget lidet liig en Elsker, der gaer til et hemmeligt Møde. Da jeg kom til Stedet, hvor Pigen pleiede at vente for at lukke mig ind, fandt jeg Laagen aaben, og Cecilie i en intim Conversation med et eller andet Individ. Hun styrtede henimod mig, og syntes forfærdet ved at see mig. »Min Gud,« sagde hun, »De gik jo ind for lidt siden.« »Snak,« sagde jeg, »det har vel været Din Kjæreste, der kom før. Men lad Jer ikke forstyrre, jeg kjender Veien;« – og dermed gik jeg nedad Buegangen og henimod Emmas Værelse. Men pludselig hørte jeg Stemmer, der raabte i Munden paa hverandre; jeg gjenkjendte Faderens, der sagde: »Veed De, at min Datter er af en Familie, der ikke taaler mindste Plet paa sin Ære? – De skal ægte hende strax.« – »Men jeg forlanger jo intet hellere,« skreg en Stemme; »jeg elsker Deres Datter til Raseri.« – Emma udstødte et Skrig. »Hvad er dette?« raabte Kammerraaden rasende; »hvem Satan er De? – Er De ikke Capitain Jespersen?« – »Nei, jeg er Copist Fischer.« – »Copist – Emma – Satans – brølte Kammerraaden.

Jeg styrtede igjennem Haven og ud ad Veien, svang mig paa Copistens Hest, der stod bunden ved Gjørdet, jog ind til Byen, og gik lige ombord. Før Solopgang seilede vi, og jeg var borte i to Aar, uden at høre et Ord fra andre end min Forvalter, der havde ondt ved at fortælle mig noget om Emma Vikker. Da jeg kom hjem erfarede jeg, at hun var bleven givet med Fuldmægtigen og at Copisten var kommet i Børnehuset, for at have gjort falske Bancosedler. Det var dog altid Noget, jeg fik at vide; dog var der Ting, der vare mig vigtigere, og jeg gjorde hende et Besøg. Men hun vilde ikke see mig; hun undskyldte sig med at være syg, og at hendes Mand var ude. Pigen, som bragte mig hendes Svar, var ingen anden end vor gamle Fortrolige, Cecilie; og ved at lirke for hende, fik jeg da at vide, at Emma et Aar før sit Bryllup var reist til Badene, og at der undertiden kom en Kone med et lille Barn paa Armen og besøgte Fruen. Jeg skrev hende derfor til, men fik mit Brev iturevet tilbage. Naa, der var jo Intet mere for mig at gjøre; det lod paa Alting som Fuldmægtigen stod sig godt. Jeg betalte Cecilie for hendes Efterretning og forlod Kjøbenhavn. Nu har jeg ikke været her siden, og jeg havde da sandt at sige næsten rent glemt denne Historie, da jeg netop iaften træffer hende her. Men troer De hun lod sig mærke med at have kjendt mig nøiere end til Goddag og Adieu? – Nei, som jeg sagde Dem, hun er en meget intrigant Dame.